

JAUME CLOTTET

LA GERMANDAT DE L'ÀNGEL CAIGUT

Premi Josep Pla

labutxaca

Jaume Clotet

La Germandat de l'Àngel Caigut

Premi Josep Pla 2024

Destino
Barcelona

El jurat del Premi Josep Pla 2024 el formaven:
Laia Aguilar, Marc Artigau, Montse Barderi,
Manuel Forcano i Glòria Gasch.

La primera edició d'aquesta obra
es va publicar a Destino el febrer del 2024

Primera edició en aquest segell: febrer del 2025

© Jaume Clotet i Planas, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 508-2025
ISBN: 978-84-19971-68-5

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

CAPÍTOL 1

Acre, 18 de maig de 1291

La torre de les Mosques, situada a l'extrem de l'escullera de pedra i fusta del port amb la missió de protegir-ne l'entrada, era el testimoni mut de les darreres hores de la ciutat d'Acre, capital agonitzant del Regne Llatí de Jerusalem. Cap al migdia les muralles exteriors havien caigut en mans de les tropes del soldanat mameluc. Al capdamunt d'algunes de les dotze torres dels primers murs ja onejaven les banderes del soldà, al costat dels estendards dels seus aliats i vassalls. D'altres eren torxes gegantines devorades per les flames que projectaven milions de guspises sobre una ciutat terroritzada. El so incessant de les trompetes i els tambors dels sarraïns, col·locats damunt de tres-cents camells, es barrejava amb els xiscles esgarrifosos dels desgraciats que eren passats a ganivet, formant un brogit esfereïdor.

No hi hauria presoners. La paciència del soldà Al-Àixraf Khalil s'havia exhaurit després de negociacions interminables amb els delegats del Regne de Jerusalem.

Els croats no semblaven entendre del tot la seva situació desesperada i havien refusat, una vegada i una altra, la rendició incondicional a canvi de salvar la vida i garantir-los l'evacuació cap a Europa. Davant aquella tossuderia, el soldà havia ordenat l'assalt definitiu i sense quarter. Els seus consellers, a més, havien interpretat l'impacte d'una pedra llançada des d'un trabuquet a poca distància de la seva tenda com un avís d'Al·là perquè no endarrerís més temps l'inevitable. Assegut davant la seva gran tenda vermella, Khalil contemplava satisfet com el seu gloriós exèrcit assaltava una ciutat que cobejava des que havia accedit al tron del soldanat, feia tot just un any. Desitjava passar a la història com l'home que havia foragitat els croats per sempre i havia enterrat el seu Regne de Jerusalem. Si Al·là ho volia, aquella mateixa nit podria veure acomplert el seu somni i aviat podria tornar al Caire com un sobirà victoriós.

Els defensors de la ciutat s'havien replegat rere les muralles interiors. Sabien que amb aquesta maniobra podrien guanyar temps, però eren conscients que difícilment salvarien la vida. La seva fe insubornable envers Jesucrist, tanmateix, els empenyia a resistir fins a la darrera gota de sang. Era el seu deure i la voluntat del Senyor. L'exèrcit mameluc era infinit i davallava sobre Acre com una torrentada inaturable. Durant dies, les dues enormes catapultes del soldà transportades fins allà des de Damasc i des de Hama, la *Victoriosa* i la *Furiosa*, havien turmentat les muralles i les torres de defensa, mentre els seus sapadors havien aconseguit minar i esfondrar panys sencers de la muralla, entre els quals la torre del Rei. Els defensors havien fet algunes sortides per afeblir el setge i havien

fet servir el mític foc grec contra els mamelucs, però aquelles ràtzies amb prou feines havien servit per endarrerir l'escomesa final.

Dels quatre ordes militars que defensaven la ciutat, el dels llatzaristes ja havia estat gairebé exterminat. Format sobretot per antics leprosos, els cavallers de l'orde de Sant Llätzer de Jerusalem havien demostrat en batalles anteriors que no tenien cap por de lluitar fins que quedés el darrer home. Al cap i a la fi, el temps de vida que obtenien després de superar aquella terrible malaltia no era altra cosa que una pròrroga de Déu. Menys místics i més pràctics, els cavallers teutònics reculaven endreçadament a mesura que els mamelucs avançaven, mentre que els templers i els hospitalers defensaven amb dents i ungles cada metre de la ciutat. Els seus grans escuts amb la creu de Sant Jordi i les seves espases no aturarien aquell exèrcit infidel. Ho sabien prou bé. Només un miracle podia salvar Acre, però si en alguna cosa creien els croats era en els miracles.

Amarrada al moll que connectava la torre de les Mosques amb la ciutat, una galera es gronxava sobre les aigües agitada sota l'estendard de l'orde del Temple. Altres naus, més grans i més petites, sortien apressadament del port carregades de refugiats que marxaven d'Acre per no tornar-hi mai més. Dones, criatures, ancians, pelegrins, jueus i mercaders d'arreu de la cristiandat fugien per salvar la vida. Però aquella galera, també curulla de refugiats, no semblava tenir pressa per salpar. Al castell de popa, el vell còmit mallorquí Joan Bisbal continuava impàvid. Els seus mariners, procedents de tots els racons de la Mediterrània, esperaven disciplinadament l'ordre

de salpar amb els ulls clavats sobre el seu capità. Tot estava disposat i a punt. Només calia un sol gest del còmit i la nau emprendria un viatge sense retorn.

El seu passatge de misèria tampoc li treia els ulls de sobre. Els infants ploraven, els adults es lamentaven i els vells pregaven. Veien que la galera ja era ben plena i per a ells no tenia cap sentit estar-se més temps al port. Era qüestió de poques hores que hi arribessin els mamelucs, i degollarien tothom que hi trobessin. Al moll, mariners i templers impediien per la força que ningú més pugés a la nau. No hi cabia ni una agulla.

Aliens a les mirades suplicants de la seva càrrega humana, els vells ulls del còmit només esguardaven el castell dels templers, que s'alçava a la part més occidental de la ciutat, imponent sobre els barris més propers al port. Joan Bisbal tenia els nervis d'acer. Duia el risc, la fredor i l'obediència a la sang. El seu pare ja havia estat còmit, i abans que ell ho havia estat el seu avi, que havia transportat l'exèrcit del rei Jaume per alliberar Mallorca del jou i la pirateria islàmics.

—Hem de salpar ara mateix o ens mataran a tots!
—va cridar un cavaller francès mentre pujava les escales del castell de popa.

—No marxarem fins que tornin els templers amb la càrrega. A fe de Déu que els esperarem aquí —va respondre el còmit sense gairebé apartar la mirada de la fortalesa.

—Quina càrrega? Sou foll, ens fareu perdre a tots per un botí? —va bramar l'home, fora de si—. Us ordeno que salpeu immediatament o no responc de mi!

—Faré el que m'he compromès a fer. Aquesta galera

és propietat de l'orde del Temple i només salparà quan m'ho ordeni l'orde del Temple —va respondre el còmit, visiblement molest per aquella insolència—. Doneu gràcies a Déu que sou dins la nau i no us en faig fora. Torneu al vostre lloc i tanqueu la boca.

El cavaller va desembeinar l'espasa d'una revolada i es va abraonar sobre el capità de la galera.

—No permetré que ens feu matar a tots, insensat!

No va tenir temps de dir res més ni d'acostar-se al seu objectiu. Un mariner es va interposar immediatament entre tots dos homes i va enfonsar una daga fins a l'empunyadura a la panxa del cavaller. El còmit no es va immutar mentre el francès queia a terra, agonitzant i amb els ulls desenfocats.

—Baixeu aquest home al moll i deixeu el seu lloc a una altra persona que ho mereixi.

Els seus homes van obeir-lo a l'instant. Els mariners d'aquella nau haurien donat la vida pel seu capità, i el seguirien a la fi del món si els ho demanés. Van dipositar el moribund sobre les lloses de pedra del moll i van fer embarcar una dona vella que ja s'havia resignat a una mort segura.

Finalment, la portalada de ferro del túnel que connectava el castell del Temple amb el port, i que recorria subterràniament tot el barri dels pisans, es va obrir lentament. Vuit cavallers de l'orde van emergir de la foscor i es van dirigir apressadament cap al moll, mentre les portes del túnel es tornaven a tancar. Quatre dels monjos guerrers carregaven sobre les espatlles una caixa considerable, mentre els altres quatre obrien pas amb els escuts enmig d'una gernació desesperada.

—Obriu pas, en nom del gran mestre del Temple!
—cridaven mentre empenyien la multitud.

Van recórrer el moll i van embarcar a la galera. Els quatre monjos que transportaven aquella càrrega la van dipositar just sota el pal major, com si cerquessin la protecció de l'estendard de l'orde. Es van situar al seu voltant i van posar les mans sobre les empunyadures de les seves espases. Un dels templers va pujar ràpidament al castell de popa i va assentir amb el cap. El còmit no va perdre ni un instant.

—Salpem! —va cridar.

Tots els mariners van sortir de la paràlisi forçosa en què havien estat fins aleshores i van començar a manio-brar. Els refugiats van respirar alleugerits quan van veure que amollaven les amarres i la galera es començava a bellugar per les aigües fosques pel port. Lentament, la nau va girar a estribord i va resseguir la torre de les Mosques fins que va sortir a mar oberta. A l'horitzó, sobre la línia del mar, el sol començava a davallar.

—Cap a on ens dirigim, senyor? —va preguntar el còmit al templer que havia donat l'ordre de salpar, que s'havia quedat al seu costat—. A Xipre?

El monjo soldat, però, no l'escoltava. No treia la mirada de la ciutat. Els incendis eren cada cop més nombrosos, i les columnes de fum negre aviat es confondrien amb la nit que començava a cobrir-ho tot. Aquella foscor ja duraria per sempre i el Regne de Jerusalem es convertiria en una llegenda, gairebé un mite, que s'explicaria amb nostàlgia a totes les esglésies i catedrals d'Europa. La terra que havia trepitjat Jesucrist restaria definitivament en mans dels infidels a partir d'aquell

any, que quedaria per sempre més gravat a la memòria dels creients. El templer va pensar en tots els seus companys que encara resistien desesperadament a les torres i als carrers d'Acre. Es guanyarien un bon cel.

Va fer un esforç per apartar-se d'aquests pensaments i concentrar-se en el viatge que emprenien. Havien aconseguit embarcar la caixa i sortir a mar, complint les ordres del gran mestre. Tot i així, no es podia donar res per fet. Encara podien tenir una mala topada amb una nau de pirates sarraïns. Era vital arribar sans i estalvis a un lloc segur, on esperarien noves ordres. El futur de l'Església en depenia. El contingut d'aquella caixa no podia caure en mans dels infidels. I ell i els seus homes s'hi deixarien la pell per evitar-ho. Si calia, la llençarien als abismes marins.

—Rumb a Xipre, senyor? —va insistir el còmit.

Aquest cop el cavaller templer va reaccionar.

—Sí. Allà encara hi impera la llei de Déu.

CAPÍTOL 2

En Daniel Dayer es va eixugar la suor del front després de deixar la caixa de fusta plena d'albercocs damunt del remolc del tractor. Encara havia de collir la fruita d'una desena d'albercoquers més abans d'acabar la jornada. Va mirar cap al cel, on només l'estela de condensació d'un avió trencava un horitzó net de núvols. El sol de mitja tarda era el seu preferit, quan brillava amb menys força i començava a adquirir colors ataronjats. Va agafar una caixa buida i es va dirigir a l'arbre següent. Si no perdia el temps podria acabar la feina abans de mitja hora.

El terreny abanclat li permetia veure, més avall, el riu Roine, sobre les aigües del qual els rajos del sol espetegaven i saltironejaven enduts pel corrent. Després de l'estiu començaria a ploure sovint i el riu baixaria més cabalós, però seria a la primavera, amb el desglaç, que aquell riuàs adquiriria unes proporcions i una força inigualables. Com li agradava aquell paisatge i els records que li evocava.

Després d'anys de servei al Vaticà, en Daniel havia tornat al seu Valais estimat, on havia nascut i crescut

entre muntanyes nevades, prats humits i pobles immutables al pas del temps. Als seus seixanta-vuit anys, es podia considerar un home feliç que havia viscut intensament. No podia demanar res més ni esperar altra cosa que una vellesa plàcida, una ment lúcida i una mort serena. Estava absolutament convençut que després d'aquella vida terrenal gaudiria d'una eternitat plena, ben merescuda en el seu cas. Al cap i a la fi, poques persones hi havia al món que tinguessin tanta certesa com ell de l'existència d'una altra vida.

Mentre aquesta altra vida no li arribava, i esperava que li arribés com més tard millor, passava els dies treballant a l'abadia de Sant Maurici d'Agaune o a les seves dependències i als horts propers. Li agradava treballar amb les mans i les seves habilitats inescrutables eren una benedicció per a la comunitat. Quan no era a l'hort era a la fusteria, i quan no era a la fusteria era fent encàrrecs amb la camioneta. No sabia estar-se quiet. «Algú sap on és en Dayer?» s'havia convertit gairebé en una frase cèlebre entre els canonges agustins.

Li agradava la vida monacal, però mai no havia estat cridat a seguir aquell camí i sempre s'havia mantingut llec. Tampoc no s'havia casat mai. Res li havia impedit de fer-ho, i val a dir que no li havien faltat mai candidates admirables. No només era un home intel·ligent i atractiu d'ulls blaus i vius, sinó que tenia una planta considerable i el físic resultant de la vida militar. De fet, calia tenir una alçada mínima de 174 centímetres per ser membre de la Guàrdia Suïssa Pontificia, requisit inexcusable que havia provocat tantes frustracions, i que ell havia superat amb onze centímetres de marge. Però

sempre havia rebutjat el matrimoni per una raó o altra, que segurament tampoc no hauria estat capaç de concretar. Qui sap si no havia trobat mai la dona adequada, o qui sap si n'hi havien agradat més del compte. Per contra, tenia ben clar que si s'hagués casat i hagués tingut fills els seus superiors no li haurien encomanat algunes de les missions per a les quals havia estat convocat. Una cosa compensava l'altra, potser. A aquelles altures, tant se valia. Regirar el passat era sempre un exercici estèril. Li agradava més viure el present i preparar el futur.

Com tothom, en Daniel Dayer tenia les seves contradiccions, però també les seves conviccions i les seves fidelitats. No havia triat aquell monestir suís per atzar. L'abadia s'havia fundat al mateix indret on, segons deia la llegenda, tota la Legió Tebana havia estat massacrada l'any 286 per ordre directa de l'emperador Maximià. La legió, que rebia aquell nom perquè tenia la seu a la ciutat egípcia de Tebes, havia estat cridada per Roma per esclafar l'enèsima revolta dels gals. Per complir aquella missió, havia fet una llarga marxa a peu des de la ribera del Nil fins al cor d'Europa. Res no feia preveure que no complirien la seva tasca amb eficàcia fins que van acampar a Agaune. Tots els legionaris s'havien convertit al cristianisme, i per aquesta raó es van negar a practicar sacrificis pagans per invocar la victòria al camp de batalla. Primer van ser delmats dos cops seguits, i davant la seva negativa persistent a celebrar els rituals pagans, tots i cadascun dels legionaris, amb el seu comandant Maurici al capdavant, van ser executats. En total, 6.666 homes van morir en aquells camps per fidelitat a Jesús, i la

seva sang regaria per sempre més aquells arbres fruiters. De resultes d'aquella matança, Maurici i alguns dels seus lloctinents havien estat santificats, i per això l'any 515 s'hi havia aixecat un monestir que duia el seu nom.

Homes de milícia insubornables que havien mantingut la seva fe. Des de ben petit aquella història sempre l'havia fascinat, i per això havia triat aquell monestir per retirar-se. Se sentia continuador de les conviccions d'aquells soldats, fins al punt que li agradava considerar-se el legionari número 6.667. Potser havia estat allò el que l'havia empès a allistar-se a la Guàrdia Suïssa Pontificia, que relligava de manera tan perfecta la vida militar i la religió cristiana. La creu i l'espasa havien canviat el món i eren els elements indissociables de la seva pròpia vocació.

En Daniel Dayer vivia en una caseta petita als afores del poble, no gaire lluny de l'abadia, amb el seu gos Glock, un pastor alemany que el seguia a tot arreu. El nom del gos deia moltes coses sobre el seu passat. No tothom posaria a la seva mascota el nom d'una de les pistoles més famoses del món, utilitzada tant per la Guàrdia Suïssa Pontificia com per les forces armades suïsses.

El sol es començava a pondre rere les muntanyes i en Glock va fer un lladruc sec. Just estava collint els darrers albercocs del darrer arbre, tal com havia previst. Aquella precisió era un dels trets que més admirava de si mateix, fruit sens dubte d'una genètica més germànica que no pas francesa, en un dels pocs cantons que tenien l'alemany i el francès conjuntament com a llengües oficials. En Daniel sempre havia pensat que el Valais devia ser

dels pocs territoris d'Europa on alemanys i francesos podien viure junts sense barallar-se.

Era l'hora de tornar a casa, menjar alguna cosa lleugera per sopar i llegir una mica abans de dormir. *Mens sana in corpore sano* era, també, la seva divisa personal. I l'aplicava fil per randa. Va carregar la darrera caixa al remolc, va pujar al tractor descobert i va prendre el camí de baixada cap al monestir. Per arribar-hi li calia travessar el Roine i creuar el poble de Sant Maurici. La vila era petita, allargada a banda i banda del riu, i encaixonada entre muntanyes. No era més gran perquè senzillament no tenia més espai per créixer.

El tractor va arribar al riu ben aviat. Va començar a creuar el pont sobre el Roine en direcció a la riba esquerra, on hi havia el petit nucli antic i l'abadia, el campanar punxegut de la qual el saludava per sobre les teulades. Fosquejava i al pont no hi havia pràcticament ningú. Només hi passava algun ciclista, i l'únic so que trencava el silenci era el sotragueig del tractor. Tot i així, al bell mig del pont, just a la vorera del sentit contrari al seu, hi havia un home immòbil, alt i prim, vestit amb una gavadina llarga i negra malgrat ser estiu. El va esguardar tota l'estona mentre en Dayer li passava per davant. Tot i els metres que els separaven, l'antic membre de la Guàrdia Suïssa va notar com aquella mirada descarada se li clavava ben endins i li provocava una incomoditat considerable.

Va accelerar el vell tractor i va acabar de creuar el pont. Assegut al seu costat, en Glock també havia aixecat les orelles i mirava enrere, sens dubte cap a aquella figura inesperada. Era evident que el gos també s'havia

posat en alerta. Cinc minuts més tard va arribar al recinte del monestir, encara amb la mosca rere l'orella. Va entrar el tractor i el remolc al cobert, situat a un centenar de metres de l'edifici principal. Es disposava a guardar les caixes dels albercocs a la sala refrigerada que hi havia dins del magatzem, però va decidir tancar la porta del cobert. Mai no ho havia fet abans. No n'havia tingut la necessitat, vivint en un dels cantons més segurs del país més segur del món. Però el seu instint de protecció l'hi va aconsellar. Abans de tancar la porta va fer una ullada als jardins del monestir i va comprovar que no hi havia ningú. En Glock no se separava de les seves cames, amb la cua baixa i les orelles ben dretes.

Va transportar les primeres caixes a la sala refrigerada i es va començar a tranquil·litzar. En Glock es va ajaure al costat del tractor. Potser l'instint li havia jugat una mala passada a en Dayer, aquell vespre. Es feia gran. Va dibuixar un somriure forçat i va respirar fondo mentre agafava una altra caixa de fruita del remolc.

De sobte va notar un calfred al clatell i es va girar. Dret, davant seu, alt com un sant Pau, hi tenia l'home del pont. El mirava amb un somriure fred, totalment inexpressiu.

—*Ego tandem inveni te* —va dir amb una veu suau, gairebé sense moure uns llavis finíssims.

En Daniel Dayer ho va entendre tot de cop. L'instint no li havia fallat. El seu pitjor malson s'havia fet realitat i el tenia allà mateix, davant seu. Tot i així, va reaccionar amb rapidesa i va intentar clavar un cop de puny a l'intrús, però l'home va respondre encara més de pressa i amb la mà dreta va aturar el cop. Immediatament des-

prés el va agafar amb la mà esquerra i el va llençar contra una prestatgeria plena de pots de conserva. En Dayer va caure pesadament mentre alguns pots de vidre s'esberlaven contra el terra.

En Glock va saltar com un lleó sobre l'home, però aquest va alçar una mà i el gos va caure instantàniament a terra com un ninot de pelfa. Era mort.

Abans que en Dayer es pogués incorporar, masegat i adolorit, l'home el va agafar i el va aixecar sense cap esforç, com si fos un bri de palla. Subjectant-lo davant seu, va dir:

—On és?

En Dayer va alçar els ulls per mirar-lo de fit a fit. Els ulls de l'intrús eren de color gris, perfectament simètrics sobre un rostre molt pàl·lid; tenia els cabells negres com l'ala d'un corb.

—De debò que encara no ho sabeu? —va respondre en Dayer lentament—. Hem fet bé la feina, doncs.

El rostre fins llavors inexpressiu de l'agressor es va convertir durant una mil·lèsima de segon en un espectre. Rabiós, va alçar en Dayer un pam de terra i va exclamar:

—Què sabràs tu, pobre mortal? No ho sabem perquè no sempre l'hem buscat. Però ara mano jo, Belzebú, Príncep de l'Infern, Primer Lloctinent i Senyor d'Ecron. I la recerca s'acosta a la seva fi.

En Dayer no tenia cap possibilitat i ho sabia perfectament. El seu temps havia arribat al final. Només podia aspirar a una mort honorable i a mantenir-se fidel a tot allò que havia estimat fins al darrer alè de vida.

—T'ho preguntaré per segona i darrera vegada: on

és? —va dir Belzebú, recuperant el rostre serè i la veu pausada.

En Dayer el va continuar mirant fixament, però aquest cop no va dir res. Davant del silenci, els ulls de Belzebú van començar a brillar amb força, sens dubte per donar pas a un nou esclat d'ira. De sobte va veure com l'antic membre de la Guàrdia Suïssa feia una ganyota amb la boca, i va trigar unes fraccions de segons a entendre-ho. Els ulls se li van encendre de ràbia, li va obrir la boca amb les mans i li va ficar els dits gola endins.

—Escup, covard!

En Daniel Dayer ja no resistia, malgrat que s'ennuegava per moments.

—Has fet tard... —va dir de manera gairebé imperceptible quan Belzebú li va treure els dits de la boca.

Havia trencat un molar inferior artificial on tenia guardada una petita dosi de quatre grams de cianur. En pocs minuts seria mort. Aquella quantitat podia matar un bou. No hi havia salvació possible.

Colèric, Belzebú el va llençar contra la paret del cobert amb tanta força que la va esquerdar. Mig estabornit a terra, en Dayer va gemegar de dolor. El diable el va aixecar alçant-lo pel coll amb una sola mà i li va acostar el rostre a pocs centímetres del seu. Una forta sentor de sofre va impregnar els narius d'en Dayer. Fent el cor fort i gastant la poca energia que li quedava, va dir:

—La teva naturalesa maligna t'impedeix fer-hi res. Només pots causar el mal. Tens el poder de matar, però no el de guarir.

—El suïcidi és un pecat mortal. Et veuré a l'infern

avui mateix i et turmentaré tota l'eternitat si no em dius on és.

En Daniel Dayer començava a tenir convulsions. Coneixia bé les fases de la mort per enverinament. Aviat perdria el coneixement i moriria poc després d'una aturada cardíaca.

—Que Déu em perdoni.

Aquestes van ser les seves darreres paraules. Els ulls se li van posar en blanc i va perdre el sentit mentre convulsionava cada cop amb més violència. Belzebú el va llençar sobre les caixes de fruita, com un ninot.

Uns minuts més tard, les flames van començar a devorar el cobert lentament. La porta es va obrir i Belzebú va sortir-ne lentament, envoltat de fum. Va començar a creuar el petit jardí cap a l'entrada de l'abadia, mentre alguns monjos sortien de l'edifici principal amb el mòbil a la mà trucant als bombers, sense que semblessin adonar-se de la seva presència. Malgrat no aconseguir el seu objectiu, el dimoni notava que la recerca s'estrenyia. Ho aconseguiria més d'hora que tard. Al cap i a la fi, tenia tot el temps del món.